

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Пловдив, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500230 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №26 от 07.02.2023г., постановено по гр.дело №395/2022г. по описа на Окръжен съд-Хасково, „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК...., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, е осъдено да заплати на Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област Х., ул.“Втора“№24, сумата от 15000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на ПТП, настъпило на 29.07.2021г. между с.В. и с.С., област Х., ведно със законната лихва за забава, считано от 07.09.2021г. до окончателното изплащане на главницата, като иска в останалата част до пълния предявен размер от 40000лв. като частичен от 50000лв. е отхвърлен; „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК...., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, е осъдено да заплати в болза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд-Хасково, сумата в размер на 600лв. – държавна такса; „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК...., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, е осъдено да заплати на Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област

Х., ул.“Втора“№24, направените по делото разноси в размер на 400лв., платено възнаграждение за вещи лица; „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК....., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, е осъдено да заплати на Адвокатско дружество „Г. и М.“, БУЛСТАТ, със седалище и адрес на управление: гр.С., район „К.с.“, бул.“М.“№10, вх.2, ет.1, ап.12, на основание чл.38,ал.1,т.2 от ЗАдв, адвокатско възнаграждение в размер на 1750лв. с ДДС; Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област Х., ул.“Втора“№24, е осъден да заплати на „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК....., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, направените по делото разноси, съобразно отхвърлената част от предявения иск, в размер на общо 587,50лв.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят Г. Н. Г., който чрез пълномощника адв.К. Г. го обжалва в частта му, с която е отхвърлен предявения от него иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над присъдената сума от 15000лв. до пълния предявен като частичен от 50000лв. размер от 40000лв., с доводи за неправилност относно действително претърпените вреди и прилагане на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД, като се поддържа липса на съпричиняване. Претендира за отмяна на решението в обжалваната му част, включително относно присъдените в полза на ответника разноси, и присъждане на допълнително обезщетение за неимуществени вреди от 25000лв., ведно със законната лихва от 07.09.2021г. до окончателното му изплащане, както и за присъждане на направените пред двете съдебни инстанции разноси.

Ответникът по жалбата „ЗАД Д.Б. Ж. и З.“АД не е подал отговор на същата.

Против решението е подадена въззивна жалба и от „ЗАД Д.Б. Ж. и З.“АД, чрез пълномощника юрисконсулт П. Н., посредством която то се атакува в осъдителната му част относно присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 15000лв. със законна лихва от 07.09.2021г. и разноси с доводи за неправилна преценка на доказателствата и формирани въз основа на нея погрешни изводи по отношение на механизма и вината за настъпването на процесното застрахователно събитие, както и такива за прекомерност на присъденото обезщетение, съобразно действителните вреди

и принципа на справедливостта, като се поддържа съпричиняване на вредоносния резултат и се възразява по отношение на началния момент на законната лихва, който се счита да е от датата на представяне на банкова сметка от насрещната страна, данни за каквато и до настоящия момент да не са представени. Претендира се за отмяна на решението и отхвърляне на иска, евентуално за намаляване на размера на обезщетението, както и за присъждане на направените пред двете инстанции разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по тази жалба Г. Н. Г. е депозирал чрез пълномощника адв.К. Г. писмен отговор на същата със съображения за нейната неоснователност и искане тя да бъде оставена без уважение.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на въззивно разглеждане е предявеният от Г. Н. Г. против „ЗАД Д.Б. Ж. и З.“ АД иск с правна квалификация чл.432,ал.1 от КЗ за заплащане на обезщетение в размер на 40000лв. частично от 50000лв. /според допуснатото в съдебно заседание от 23.01.2023г. при условията на чл.214,ал.1 от ГПК изменение на иска относно неговия петитум чрез увеличаването му/ за неимуществени вреди – болки и страдания, претърпени от него вследствие получените при ПТП на 29.07.2021г. между с.В. и с.С., област Х., причинено по вина на водача Х.С.Ш. при управление на лек автомобил „Д.М.“ с рег. №....., за който е сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с полица, валидна от 21.09.2020г. до 21.09.2021г., травматични увреждания – луксация на дясно коляно с разкъсване на външно-латерална мускулна формация, наличие на оток и деформация в областта на дясното коляно и сублукация на дясната колянна става, ведно със законната лихва от 07.09.2021г.

С отговора на исковата молба ответникът е признал наличието на валидна застраховка към датата на ПТП. Оспорил е механизма на произшествието с твърдения то да не се дължи на противоправно поведение на застрахования. Заявил е възражение за съпричиняване, основаващо се на обстоятелствата, че след като ищецът Г. е бил принуден да спре аварийно с л.а. „О.К.“ с рег.№....., не е сигнализирал чрез задействане на аварийните

светлини, респективно габаритните светлини и не е поставил светлоотразителен триъгълник, с който да ангажира вниманието на останалите участници в движението, с които си неправомерни и необмислени действия е нарушил правилата на чл.59а, чл.74а и чл.97 от ЗДвП. Оспорил е претърпените вреди и размера на претендираното обезщетение. Оспорил е началния момент на претендираната законна лихва с твърдения такава да се дължи от датата на представяне на банковата сметка, т.е. от подаване на исковата молба, тъй като пострадалият е осуетил възможността да му бъде изплатено справедливо обезщетение в рамките на извънсъдебното производство и е налице забава на кредитора по чл.380,ал.3 от КЗ.

С първоинстанционното решение е прието въз основа на писмените доказателства, заключенията на назначените съдебни автотехническа и медицинска експертизи и показанията на разпитаните свидетели да се установява по несъмнен начин процесното произшествие да е настъпило по вина на водача Х.С.Ш. при управление на лек автомобил „Д.М.“ с рег.№..... с валидна застраховка при ответното застрахователно дружество, който при нарушение на правилата за движение по пътищата – закъсняла реакция за аварийно спиране и неадекватна реакция за предотвратяване на удара със спрелия автомобил „О.К.“, до който в непосредствена близост се намирал ищеца, чрез отклоняване „надясно“ в момента, когато вече е възприел спрелия в дясно на платното за движение автомобил, в нощни условия, на неосветен участък, причинил на ищеца телесно увреждане – изкълчване на дясно коляно с разкъсване на външната странична формация, наложило открито наместване на коляното, като причиненото увреждане е наложило и луксация на дясното коляно, лечение на оток и деформация, сублукация на дясно колянна става чрез оперативна интервенция, при което да са налице елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане. Прието е за неоснователно възражението за съпричиняване, тъй като, макар и да е установено, че ищецът не е поставил светлоотразителен триъгълник, с което да сигнализира аварията на автомобила му на пътното платно, същият, както и спрелия автомобил на притежателя се на помощ св.В.А., са били с включени аварийни светлини и габарити, поради което и тъй като, според вещото лице по автотехническата експертиза, по принцип аварийните светлини се виждат на разстояние над 150м., което би било в зоната на видимост на водача на „Д.М.“, който, въпреки възможността да забележи

спрелите автомобили с аварийни светлини, не е предприел мерки да спре или да намали скоростта, вместо което е управлявал със скорост 74км/ч, която не е била съобразена с наличната опасност на пътя, като дори при липса на каквито и да било светлоотразителни елементи е имал техническа възможност да предприеме своевременно и адекватна на пътната обстановка реакция, с която да предотврати настъпването на произшествието. При определяне на размера на обезщетението са взети предвид: характера на причинените физически увреждания; продължителността на възстановителния период, през време на който ищецът е бил с обездвижен десен крак за около 40 дни и е проходил след шест месеца, когато се е върнал на работа; необходимостта от чужда помощ за около месец и половина; отражението на станалото върху неговата психика и физика. По отношение на претендираната законна лихва е прието такава, съгласно чл.429,ал.3,изр.2 от КЗ, да се дължи от датата на уведомяване от застрахования за настъпилото застрахователно събитие или датата на уведомяване или на предявяване на застрахователната претенция от увреденото лице, която от данните е най-ранна, като в случая няма данни за уведомяване на застрахователя от застрахования, а ищецът е предявил претенцията си на 07.09.2021г., от която дата да се дължи законната лихва.

Настоящата инстанция, с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, намира обжалваното първоинстанционно решение за валидно и допустимо.

Ищецът е предявил претенцията си за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди с писмена претенция по пощата, получена от застрахователя на 07.09.2021г., който с уведомление изх.№138/07.01.2022г. е отказал заплащането на такова, при което са налице процесуалните предпоставки по чл.498,ал.3 от КЗ.

Безспорно е за страните във въззивното производство настъпването на пътно-транспортното произшествие на 29.07.2021г. на пътя между с.В. и с.С. между управлявания от водача Х.С.Ш. лек автомобил „Д.М.“ с рег.№....., застрахован към ответния застраховател, и аварирания лек автомобил „О.К.“ с рег.№....., управляван от ищеца Г. Г..

Спорът се концентрира около механизма на настъпване на произшествието и причастността и на двамата водачи към него.

За произшествието е съставен представения с исковата молба

констативен протокол. Същият с отговора на исковата молба е оспорен от ответника досежно съдържащите се в него констатации. Протоколът не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно механизма на произшествието и причинно следствената връзка между него и щетите, по отношение на които обстоятелства се основава на изявленията на участниците в него, които изявления удостоверява по обвързващ начин, съгласно чл.179,ал.1 от ГПК, но не и съответствието им с действителната фактическа обстановка. Във връзка с произшествието е било образувано ДП №676/2021г. на РУ при ОДМВР-Х. за престъпление по чл.343,ал.1,б.Б вр. чл.342,ал.1 от НК, което не е приключило. От показанията на ангажирания от ищеца свидетел В.А., присъствал при настъпване на произшествието, и от приетото заключение от 13.01.2023г. на САТЕ, което съдът възприема като обосновано и кореспондиращо на останалите доказателства, се установява, че на 29.07.2021г., около 21,55 часа, в посока от с.В. към с.С. /изток-запад/ се е движел лекият автомобил „Д.М.“ със скорост около 74,9км/ч, при нормална видимост, по сух хоризонтален прав асфалтов участък от платно за двупосочно движение, и на около 2800м след изхода от с.В., в процеса на разминаване с микробус, водачът Х.Ш. е възприел спрелия в дясната част на платното за движение /в северната пътна лента/ в посока към с.С. аварирал лек автомобил „О.К.“, чийто водач Г. Г. се е намирал извън автомобила в зоната на предна лява врата, а пред него е бил спрян автомобила на св.А., пристигнал по молба на Г., за да му помогне да изтеглят колата, която не искала да пали. За предотвратяване на удара водачът на лекия автомобил „Д.М.“ задействал екстремно спирачната система и предприел маневра „отклонение надясно“, при което настъпил заден кос удар между предната му челна лява част и задния ляв ъгъл на спрелия автомобил „О.К.“, при който последният се придвижил напред със завъртане в хоризонталната равнина в посока обратна на часовниковата стрелка. В процеса на изместване водачът Г., който бил извън автомобила, в близост до предна лява врата, хванат за волана, също бил изместен чрез връзката с волана, но останал в динамичния коридор на лекия автомобил „Д.М.“ преди следващия му контакт с лекия автомобил „О.К.“ в зоната на предна лява врата и бил ударен от него. Според заключението, при конкретната пътна обстановка водачът на лек автомобил „Д.М.“ е имал техническа възможност да предотврати настъпването на произшествието, тъй като опасната зона за спиране е била 69,15м., а при

движение с включени къси светлини е могъл да забележи аварирания автомобил от разстояние около 75м., при което е имал време за реакция от 1,6сек. Като причини за възникване на произшествието от техническа гледна точка се сочат от една страна необезопасяването с предупредителен светлоотразителен триъгълник на спрелия на платното за движение поради повреда и невъзможност да бъде изместен лек автомобил „О.К.“, както и триъгълник присъстващият на място св.А. не е видял и сочи Г. да не е бил със светлоотразителна жилетка, а от друга закъснялата реакция на водача на лекия автомобил „Д.М.“ за аварийно спиране и неадекватната му реакция за предотвратяване на удара чрез отклоняване на автомобила „надясно“ в момента, в който е възприел спрелия именно в дясно на платното за движение в нощни условия и на неосветен участък лек автомобил „О.К.“. Според св.А., двата спрели автомобила са били с включени аварийни светлини, а, според заключението, в случай, че водачът на лек автомобил „О.К.“ беше спрял на обозначеното за това място, своевременно беше задействал аварийните, респективно габаритните си светлини и беше поставил светлоотразителен триъгълник, от техническа гледна точка процесното произшествие не би настъпило. Отговорът на този поставен от ответника въпрос, обаче, е релевантен при кумулативното наличие на трите предпоставки. Налице е била обективна невъзможност аварирания автомобил да бъде изместен извън платното за движение, тъй като, според поясненията на експерта в съдебно заседание на 23.01.2023г., десните му гуми са били разположени върху затревения банкет, максимално вдясно, доколкото позволява банкета, който е 40-60см., с много малка широчина, а вдясно от него има храсти и дървесна растителност, които не позволяват позициониране на автомобила. Освен това, според експертът, по принцип аварийните светлини се виждат на разстояние над 150м., което е било в зоната на видимост на водача на лекия автомобил „Д.М.“, като дори и без да са били включени, както и при липса на други светлоотразителни елементи, водачът е имал възможност да види аварирания автомобил и да спре при своевременна реакция от негова страна. При така установеното настоящата инстанция намира произшествието да е настъпило вследствие единствено виновното противоправно поведение на водача на лекия автомобил „Д.М.“ поради несъобразяване на скоростта на движение, макар и разрешена за този пътен участък, с характера и интензивността на движението и с конкретните условия на видимост, попречила му да спре

своевременно и да избегне възникналата опасност за движението при наличие на техническа възможност, с което е нарушил изискването на чл.20,ал.2 от ЗДвП, както и поради извършената от него неадекватна на положението на аварирания автомобил маневра, предприемайки отклонение „надясно“ в посоката, в която именно се е намирал същия, в нарушение на правилото на чл.25,ал.1 от ЗДвП. Поведението на ищецът Г. не е нито в нарушение на правилата на чл.59а, чл.74а и чл.97 от ЗДвП, нито обективно е допринесло за настъпване на произшествието и вредоносния резултат, в каквата връзка възражението на ответника по чл.51,ал.2 от ЗЗД за съпричиняване е неоснователно. Г. е бил принуден да спре управлението от него автомобил „О.К.“ поради повреда, непозволяваща движението му, позиционирал е същия максимално в зоната на банкета, доколкото малката му ширина и залесеността на терена в дясно от него е позволявала, незабавно е взел мерки за изтегляне на автомобила от пътното платно, търсейки помощ от отзовалия се св.А., и е включил аварийните светлини на автомобила, за да сигнализира останалите участници в движението. В ситуация на повреда и невъзможност за изместване на автомобила от платното за движение като настоящата разпоредбата на чл.97,ал.3 от ЗДвП вменява задължение на водача да обозначи повреденото превозно средство с предупредителен светлоотразителен триъгълник или по друг подходящ начин, така че то да бъде забелязано навреме от водачите на приближаващите се пътни превозни средства. В съответствие с това изискване ищецът е включил аварийните светлини, по който начин е осигурил възможност на водача на лекия автомобил „Д.М.“ да го забележи от разстояние над 150м., надвишаващо опасната зона от 69,15м. При това положение обстоятелството, че не е поставил светлоотразителен триъгълник и не е облякъл светлоотразителна жилетка, не би било от значение за съществуващата за водача възможност да забележи своевременно аварирания автомобил и да предприеме своевременно и адекватни действия за предотвратяване на произшествието, което той не е сторил.

Установява се от представените медицински документи, заключение от 30.11.2022г. на СМЕ, изготвено и след извършен на 25.11.2022г. личен преглед, както и от обясненията на вещото лице в съдебно заседание на 19.12.2022г., и от показанията на св..... В., че вследствие удара при произшествието на ищеца е било причинено изкълчване на дясно коляно,

разкъсване на външна странична формация, лимфен оток, от което е търпял силни болки и движенията му в областта на дясна колянна става са били невъзможни. Извършена е оперативна интервенция с открито наместване на разместването на колянното, при която са поставени метални фиксиращи тела в дясната колянна става, които не подлежат на отстраняване, тъй като с тях се закрепва сухожилието и допринасят за стабилността на колянното, а, ако се махнат, травмата ще се възстанови, при което остават пожизнено и, понеже се касае за чуждо тяло, то винаги ще дава отражение. След операцията ищецът е носил имобилизация тип „Тутор“ около 40 дни, през което време е бил в невъзможност да се обслужва сам и за него е полагал грижи св.В. – негов вуйчо, тъй като родителите му са били починали и е сирак. Нормално е проходил след шест месеца, когато се е върнал на работа. Оздравителният процес е протекъл без усложнения и забавяне. Обемът от движения е възстановен. Като трайна последица от травмата ще остане чувството на болка при промяна на времето и претоварване на крака. Освен това, ще останат и последиците от нарушеното обръщение на лимфата, проявено с увеличен обем на меките тъкани на дясната подбедрица, който е по-голям от този на лявата. Оперативно лечение чрез отваряне на капсулата не е препоръчително, тъй като може да доведе до асептични възпалителни процеси и периодично набиране на течност оток и болка в колянното. Според св.В., катастрофата се е отразила негативно на психиката на племеника му, станал по-затворен, дистанциран, нервен и избухлив, изпитвал страх да кара кола, оплаквал се и до момента, че го боли кракът и се притеснявал, че няма да може да работи повече. При тези обстоятелства, настоящата инстанция, отчитайки: характера на претърпените от ищеца физически травми и силните физически болки, които е изпитвал първоначално вследствие на тях; предприетото оперативно лечение; последващото обездвижване на десния крак чрез поставена имобилизация, препятствало за период около 40 дни самостоятелното му обслужване и произтичащите от това за него неудобства и притеснения, включително поради липсата на родители, на които да разчита за необходимите му в този момент грижи, както и свързани с възстановяване на работоспособността му; обстоятелството, че възстановителният период е протекъл в рамките на обичайната продължителност и без усложнения, като е налице пълно възстановяване на обема от движения; преживеният стрес от случилото се и последвалата негативна емоционална и поведенческа свързана

със самоизолация промяна; трайните негативни последици за здравето, които ще търпи занапред, свързани с необходимостта да носи пожизнено поставените му метални фиксиращи тела, с болките при промяна на времето и претоварване на крака и с лимфния оток на дясната подбедрица, които, макар и не драстично, водят до промяна на качеството на живот занапред на един млад 25-годишен към датата на произшествието човек, намира за справедлив по смисъла на чл.52 от ЗЗД размер на дължимото обезщетение такъв от 20000лв.

Претендираната от ищеца и дължима от ответника законна лихва е тази по чл.493,ал.1,т.5 във връзка с чл.429,ал.2,т.2 и ал.3 от КЗ, която се включва в застрахователното обезщетение и е дължима за забавата на застрахования-делинквент, съгласно чл.84,ал.3 от ЗЗД, но ограничена спрямо застрахователя за периода от най-ранната дата измежду датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която последна хипотеза, при липса на други доказателства, е приложима в случая. Неоснователно ответникът и във въззивното производство поддържа най-ранният момент да е от датата на представяне на банкова сметка от увреденото лице, съгласно чл.380,ал.1 от КЗ, данни за каквато и до настоящия момент да не са представени. Представянето на банковата сметка в посочената хипотеза е релевантно към извънсъдебното плащане на застрахователното обезщетение, каквото в случая е отказано. То би имало отношение към забавата на самия застраховател, от последиците на която би бил освободен при забава на кредитора, съгласно чл.380,ал.3 от КЗ, а не на застрахования, чиято отговорност, включително за забава, покрива застрахователното обезщетение.

Обсъденото налага обжалваното първоинстанционно решение да бъде отменено в частта му, с която е отхвърлен предявения иск за разликата над присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 15000лв. до дължимото от 20000лв. с присъждане на сумата от още 5000лв., ведно със законната лихва от 07.09.2021г., а в останалите му части да се потвърди. С оглед на този резултат и на основание чл.78,ал.6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса от още 200лв. по сметка на Окръжен съд-Хасково, а в полза на Адвокатско дружество „Г. и М.“, на основание чл.38,ал.2 от ЗАДв,

за оказаната на ищеца безплатна адвокатска помощ и съдействие, възнаграждение от още 890лв. с ДДС, съразмерно на уважената част от иска. Присъдените в полза на ответника разноски за първоинстанционното производство следва да бъдат намалени на 475лв. И двете страни претендират за присъждане на разноски за въззивното производство. Такива от ищеца са заплатени за държавна такса от 500лв., от които дължима по съразмерност е сумата от 100лв. За оказаната му безплатно адвокатска помощ и съдействие на Адвокатско дружество „Г. и М.“ се дължи, съгласно чл.38,ал.2 във връзка с ал.1,т.2 от ЗАдв, възнаграждение от 2640лв. с ДДС, съразмерно на уважената част от иска. Ответникът е заплатил разноски за държавна такса от 300лв., които не му се следват, с оглед неоснователността на подадената от него въззивна жалба. На същия на основание чл.78,ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25,ал.1 и ал.2 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по съразмерност от 270лв.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №26 от 07.02.2023г., постановено по гр.дело №395/2022г. по описа на Окръжен съд-Хасково, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област Х., ул.“Втора“№24, против „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК....., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, иск за заплащане на сума в размер над 15000лв. до 20000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на ПТП, настъпило на 29.07.2021г. между с.В. и с.С., област Х., И В ЧАСТТА, с която Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област Х., ул.“Втора“№24, е осъден да заплати на „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК....., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, направените по делото разноски, съобразно отхвърлената част от предявения иск, в размер над 475лв. до присъдения от общо 587,50лв., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК....., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, да заплати на Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област Х., ул.“Втора“№24, сумата от

още 5000лв. /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на ПТП, настъпило на 29.07.2021г. между с.В. и с.С., област Х., ведно със законната лихва, считано от 07.09.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №26 от 07.02.2023г., постановено по гр.дело №395/2022г. по описа на Окръжен съд-Хасково, в останалите му части.

ОСЪЖДА „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК...., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, на основание чл.78,ал.6 от ГПК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд-Хасково, сумата от 200лв. /двеста лева/ за държавна такса.

ОСЪЖДА „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК...., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, да заплати на Адвокатско дружество „Г. и М.“, БУЛСТАТ, със седалище и адрес на управление: гр.С., район „К.с.“, бул.“М.“№10, вх.2, ет.1, ап.12, на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв, адвокатско възнаграждение в размер на още 890лв. /осемстотин и деветдесет лева/ с ДДС за първоинстанционното производство и в размер на 2640лв. /две хиляди шестстотин и четиридесет лева/ с ДДС за въззивното производство за оказаната безплатно на ищеца Г. Н. Г. адвокатска помощ и съдействие, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК...., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, да заплати на Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област Х., ул.“Втора“№24, сумата от 100лв. /сто лева/, представляваща разноски за въззивното производство по съразмерност.

ОСЪЖДА Г. Н. Г. с ЕГН:*****, от с.С., община Х., област Х., ул.“Втора“№24, да заплати на „З.а.д. Д.Б.Ж. и З.“АД, ЕИК...., със седалище и адрес на управление: гр.С., район „И.“, бул.“Г.М.Д.“№1, сумата от 270лв. /двеста и седемдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство по съразмерност.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____